

נקמת שמשון

בחירתו המדהימה של טראמפ לנושא ארה"ב מעידה על הסדק העמוק שהולך ונפער בין הציבור ל"אליטות הישנות", ועל אובדן האמון במוסדות הפוליטיים ובשיטה הדמוקרטית-הייצוגית שעליה נסמכנו עד כה. הסתכלו עליהם - תראו אותנו פרוץ' תמור הרמון, המחלקה לסוציולוגיה, למדע המדינה ולתקשורת

חירתו של דונלד טראמפ לנשיא הניבה אינסוף תגובות, מכל הסוגים ובכל הרמות, בארצות הברית ומחוצה לה. מעבר להפתעה, לאכזבה ולחרדה מהעתיד, משותפת לרוב המכריע של התגובות האלה העובדה שהן מגיעות מהמחנה ה"מפסיד", הליברלי. מחנה זה רואה בניצחוננו של טראמפ, כמו גם בהצבעה בבריטניה בעד עזיבת האיחוד האירופי (הברקזיט), ברטוריקה של מנהיגי ימין לאומנים ברחבי אירופה ותפיסתם כמועמדים ראויים למשרות בכירות עדות לתפנית היסטורית. בעקבות תפנית זו, חוששים

זעם נגד האליטות. פרופ' תמר הרמן

הליברלים ברחבי העולם, עלולים לרדת לטמיון הישגים שהושגו במאמצים מפרכים, רבי שנים לביטול מחסומים רעיוניים, חוקיים ומעשיים של גזע, מין ודת, והשרשת הפתיחות הרעיונית והמשפטית לסגנונות חיים שנויים במחלוקת. החשש הרווח הוא כי בעתיד הנראה לעין, נשים, מיעוטים אתניים, הקהילה הלהט"בית ועוד, יהיו המרוויחים העיקריים מהליברליזציה של העשורים האחרונים, יהיו הקורבנות המיידיים של התפנית הזאת, המתרחשת ממש מול עינינו. המרוויחים ממנה יהיו מוסדות חברתיים שנדמה היה שהובסו: השמרנות, הפטריארכיה, הגזענות, הלאומנות והקפיטליזם חסר הרסן וחסר הלב.

על הסיבות להצבעה עבור טראמפ, כמו על ההצבעה בבריטניה בעד עזיבת האיחוד האירופי נכתבו תלי תלים של מאמרים. בעיקר הצביעו הכותבים על פרץ הזעם נגד האליטות השולטות, שהצטבר עד שהתפרץ, במעגלים רחבים של אזרחים מן השורה, מן הסוג שאינו יוצא להפגין ברחובות ואף אינו כותב מכתבים למערכת או טוקבקים או "מציץ" יומם ולילה. אותם אזרחים שנשחקו עד דק בעוד הליברליזם מנה את הצלחותיו. לא רק שמצבם הכלכלי הורע עד מאוד אלא גם תחושת ההשפעה הפוליטית על סדר העדיפויות של מקבלי ההחלטות הלכה והתאינה בקרבם. אזרחים אלה ראו בעיניים כלות כיצד האינטרסים החיוניים שלהם נדחקים לפינה שעה שהאינטרסים של קבוצות אחרות, שבעבר נמצאו בשוליים, זוכים לתשומת לב שלטונית רבה וללגיטימציה משפטית וחברתית גוברת. כך, נישואים בין בני אותו מין, מכסות ייצוג מחייבות לנשים, אפליה מתקנת למיעוטים אתניים בקבלה למוסדות לימוד

ולמקומות עבודה וכדומה, כל אלה נתפסו כבאים על חשבון מי שבעבר השפיעו על סדר היום הכללי ונהנו ממנו, אך בעשורים האחרונים הפכו, לתחושתם, ל"שקופים" החדשים.

כל זה נאמר כאמור בניסוחים כאלה ואחרים בפרסומים רבים. ואולם, רק מעטים מהכותבים קישרו את ההתפתחויות הללו לשאלת-העל בדבר הרלוונטיות של הדגם הדמוקרטי השכיח כיום - הדגם הייצוגי. כידוע, דגם זה מושתת על כך שאחת לכמה שנים, כקבוע בחוק, האזרחים בוחרים בבחירות במי שאמור לייצג נכונה את השקפותיהם ואת האינטרסים שלהם

ולשרת אותם עד מועד הבחירות הבא, שבו יחליטו האם להאריך את המנדט שנתנו בעבר לנציג הנבחר או להחליפו באחר. שיטות בחירת הנציגים הן כידוע מגוונות. כך, הדגם הנשיאותי האמריקני שונה מהותית מן הדגם הבריטי הפרלמנטרי או מהדגם המשולב הצרפתי. ואולם, כאן גם כאן בבסיס השיטה עומד האמון של הבוחרים בנבחריהם, שהרי אנשים יפקידו מרצונם את גורלם הלאומי ומכאן גם האישי רק בידי מקבלי החלטות שהם מאמינים להם ובהם. אך הנתונים האמפיריים מורים על כך שכיום, ברוב המדינות הדמוקרטיות, רמת האמון של הציבור במנהיגיו הנבחרים - מה שמכונה בספרות, האמון האנכי (vertical trust) בניגוד לאמון בין האזרחים לבין עצמם המוגדר כאמון אופקי (horizontal trust) - היא לא רק נמוכה אלא נשחקת והולכת. במילים אחרות, הולך ונוצר נתק בין הציבור לבין מנהיגיו, נתק שהיה אולי נסבל במשטרים שאינם דמוקרטיים, אבל אינו קביל במשטרים דמוקרטיים שבהם העם הוא - לפחות להלכה - הריבון.

אף גוף לא זכה ביותר משלושה רבעים של אמון. בראש הרשימה הצבא האמריקני (73%), שאינו גוף דמוקרטי. האמון בנשיאות ובבית המשפט העליון עומד על 36% בלבד

הפניית הגב של חלקים גדולים בציבור האמריקני לאליטות הממסדיות, שראו בטראמפ שבא מחוץ לאליטות הללו משהו משוקץ ביותר, באה לידי ביטוי בהצבעה לטראמפ. כך גם קרה בהצבעה של בריטים רבים בעד יציאה מהאיחוד, וזאת בניגוד ברור לעמדת

שיעורי האמון במוסדות נמוכים. הילארי קלינטון באירוע בחירות

ממש בתחתית (נתנו בהם אמון כדוברי אמת, 22% ו-21% בלבד מן המרואיינים, בהתאמה). אפילו מעצבי שיער זכו לאמון רב יותר! למען הסר ספק, אין מדובר בחברה שבה אין כלל אמון ביושרתם של בעלי מקצוע, שכן כפי שמראה תרשים 2, בראש סולם האמון בבריטניה ממוקמים הרופאים, המורים, השופטים והמדענים, שזוכים לשיעורי אמון גבוהים מאוד. כלומר, הבריטים פשוט אינם מאמינים בפוליטיקאים או בעוסקים בפוליטיקה. בשורה מרה מאוד כשמדובר במשטר שבו הפוליטיקאים אמורים לייצג נאמנה את בוחריהם.

גם בארץ חלה במשך השנים שחיקה באמון הציבור בנבחרי. המקצוע הפוליטי נתפס בעת הזאת כמפלגתם של מושחתים ובעלי אינטרסים זרים

תופעות דומות של שחיקה באמון הציבור נמצאו גם במדינות אחרות, כמו ארצות סקנדינביה או גרמניה, שבהן רמות האמון בפוליטיקאים הנבחרים הן גבוהות יותר, ואולם אלה הולכות ופוחתות עם השנים, מן הסתם גם בהשפעת "מצב הרוח הגלובלי".

ומה המצב בישראל? כפי שרבים מאתנו חשים באופן אינטואיטיבי, גם בארץ חלה במשך השנים שחיקה באמון הציבור בנבחרי. המקצוע הפוליטי נתפס בעת הזאת כמפלגתם של מושחתים ובעלי אינטרסים זרים. רק מעטים מעוניינים מבחירה חופשית להיכנס לפוליטיקה, ומעטים עוד יותר היו ממליצים לקיריהם לעשות כך.

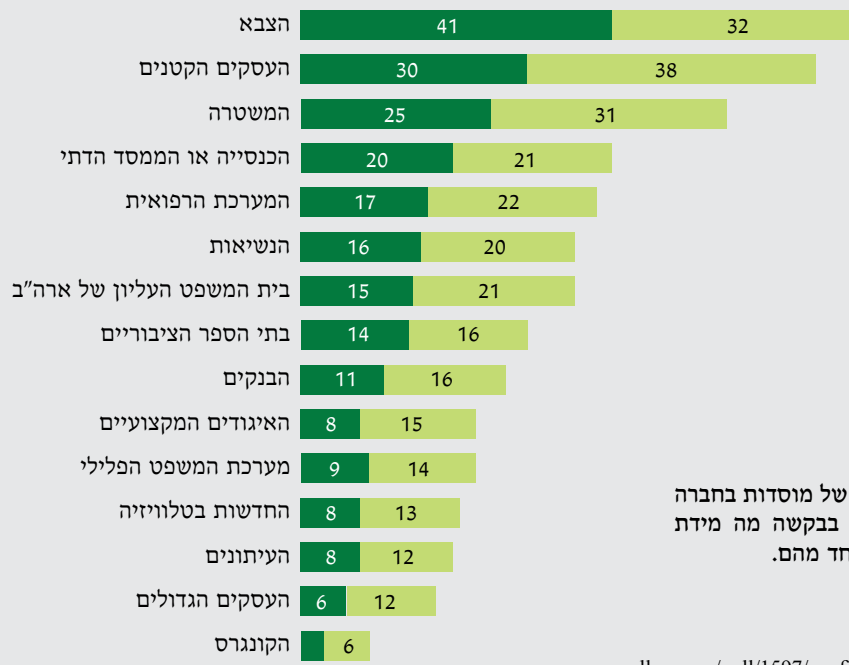
ההנהגה הפוליטית הנבחרת. אלו הם ביטויים מובהקים לנתק הזה, איתות על משבר אקוטי בדמוקרטיה בת זמננו או אפילו על כניסה לעידן פוסט-דמוקרטי.

העדויות לעומק הנתק בין האזרחים להנהגה, המשתקף כאמור ברמות אמון נמוכות, הן רבות ומגוונות. תרשים 1 בעמוד הבא מציג את תוצאות סקר גאלופ שנערך בארצות הברית ביוני 2016, כלומר חודשים מעטים לפי הבחירות לנשיאות שבהן זכה טראמפ. השאלה שהוצגה בפני המרואיינים הייתה: "אמור לי, כמה אמון יש לך בכל אחד מן הגופים הבאים שבחברה האמריקנית - הרבה מאוד, די הרבה, במידה מסוימת, מעט". כפי שאפשר לראות, אין ולו גוף אחד שזכה ביותר מאשר שלושה רבעים של רוחשי אמון מקרב הציבור האמריקני, וגם כאן מדובר בצבא האמריקני (73%) שאיננו גוף דמוקרטי בשום מובן. שיעורי האמון בנשיאות ובבית המשפט העליון עמדו על 36% בלבד. כלומר שני שלישים מהציבור לא רחשו אז אמון לנשיא אובמה וגם לבית המשפט העליון האמריקני. גרוע בהרבה מזה היה מצבו של הקונגרס, הגוף המחוקק הנבחר, ששיעור האמון בו עמד חודשים מספר לפני הבחירות האחרונות על 7% בלבד! מי שעיניו היו בראשו באותה תקופה, לא היה צריך אפוא להיות מופתע כלל ועיקר מתוצאות הבחירות בדצמבר.

סקר בנושא דומה שנערך בשנת 2015 בבריטניה התמקד באמון הציבורי בעלי מקצועות שונים כדוברי אמת. הסקר העלה כי שרי ממשלה ופוליטיקאים דורגו

■ מידה מסוימת או מעטה ■ מידה רבה מאוד או רבה

אקרא לך כעת רשימה של מוסדות בחברה האמריקנית. אמור לי בבקשה מה מידת האמון שיש לך בכל אחד מהם. יוני 1-6, 2016

מבוסס על:

www.gallup.com/poll/1597/confidence-institutions.aspx

תרשים 1: אמון במוסדות, ארה"ב

הדמוקרטיים. פילוח המשיבים לשאלת האמון בממשלה, בכנסת ובמפלגות הפוליטיות לפי שיוך עצמי של המרוויינים למחנות פוליטיים העלה כי אמנם בשמאל נותנים פחות אמון בשלושת המוסדות הללו אך אפילו בקרב אנשי הימין, שהמפלגות המייצגות אותם רעיונית ושעבורן מן הסתם הצביעו נמצאות בשלטון, אין רוב לרוחשי האמון.

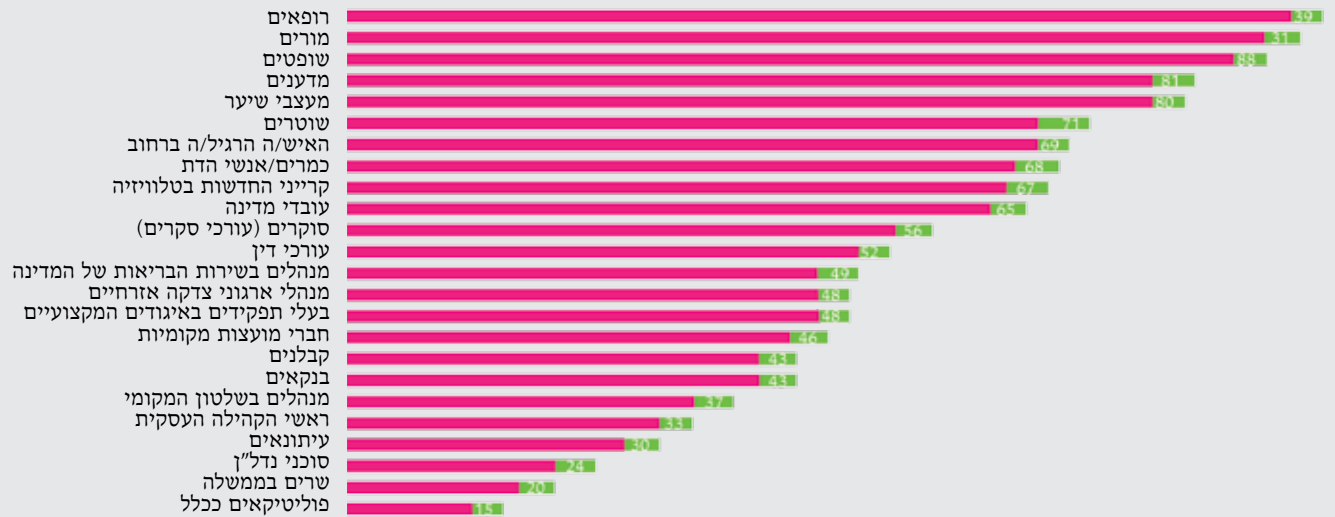
הימנעות מהצבעה והשתתפות

אי האמון חובק העולם בפוליטיקאים בא לידי ביטוי גם בהימנעות מהצבעה של רבים מבין בעלי זכות הבחירה/ההצבעה, בהינתן שאין סנקציה (לרוב קנס) על אי הצבעה. למשל, בבחירות האחרונות בארצות הברית מימשו את זכותם להצביע כ-58% בלבד מבעלי זכות הבחירה. במובן זה, ישראל דווקא בולטת לטובה עם כ-72% הצבעה בבחירות האחרונות. גם ההשתתפות במשאל עם אינה סוחפת: במשאל האחרון בבריטניה בשאלה הקריטית של ההישארות או הפרישה מהאיחוד האירופי השתתפו כ-70% מבעלי הזכות להצביע. במשאל העם החוקתי שנערך באיטליה בשנה החולפת שעסק

סקרי מדד הדמוקרטיה השנתיים מראים שנה אחר שנה כי רוב הישראלים סבורים כי הפוליטיקאים מונעים מאינטרסים צרים ואנוכיים וכי אינם מטים אוזן לרחשי הלב של הציבור ולצרכיו. בצירוף העובדה כי רוב הציבור סבור כי הפוליטיקאים אינם נקיי כפיים, אין תימה אפוא כי רמת האמון הציבורי בנבחרי העם היא נמוכה להדאיג. כפי שאפשר ללמוד מתרשים 3, המתאר את המצב באמצע 2016, שלושה מוסדות מרכזיים בדמוקרטיה, הממשלה, הכנסת והמפלגות הפוליטיות, נמצאים בתחתית מדרג האמון הציבורי. גם התקשורת חולקת עמם "אזור" מכובד זה.¹

שוב, כמו גם במקרים הקודמים שהוצגו, אין מדובר בחברה שאינה נותנת אמון, שכן לא רק צה"ל, שהוא בחזקת "פרה קדושה" בחברה הישראלית, זוכה באמון רב, גם גופים אחרים, שהאזרח בא איתם במגע שאינו בהכרח נעים, כמו הרשות המקומית או הבנק שלו, השיגו שיעורי אמון גבוהים בהרבה מאשר המוסדות הייצוגיים

1 הרמן, תמר ואחרים. ירושלים, המכון הישראלי לדמוקרטיה. מדד הדמוקרטיה הישראלית 2016, עמ' 110.

מבוסס על:

Veracity Index 2015: Trust in All Professions. From: Ipsos MORI Veracity Index 2015: Trust in Professions. 22 January 2016

תרשים 2: מדד ורסיטי 2013 - סקירת כל המקצועות, בריטניה

המרקיעה שחקים. הוא אמר: "עבר חודש מאז הבחירות ואני עדיין חושב שזה אסון אמיתי לאמריקה ולעולם כולו... האנשים שהצביעו נגדו המומים לגמרי וחווים משבר קשה ודיכאון גדול... וכמובן יש את אלה שהצביעו עבורו בתקווה שהוא יעזור להם. שיהיה ברור, הוא לא מתכוון לעזור לאף אחד. לא יהיו עוד מקומות עבודה, אנשים לא יקבלו כלום. זה נגמר והאנשים האלה רומו. זה משפיע על כולם, אלה זמנים לא טובים לעולם כולו".

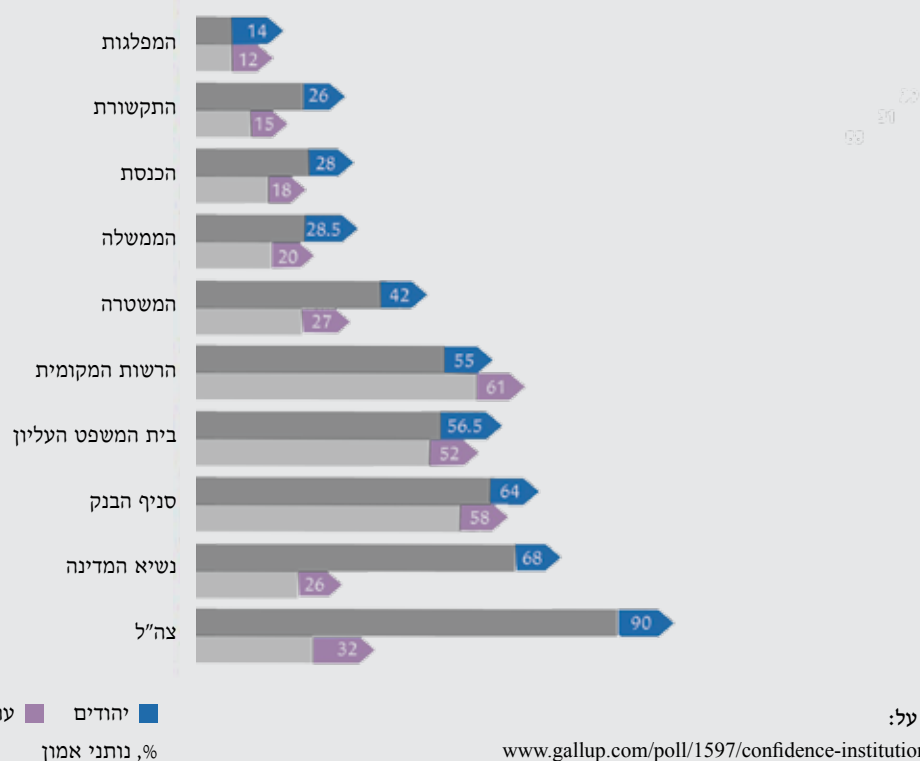
החרדה ברורה, משום שאכן המחויבות של הנשיא הנכנס לערכי הדמוקרטיה ונכונותו להתאים את עצמו לכללי המשחק התקינים מוטלות בספק, ומשום שאנשי צוותו לעתיד מחזיקים בתפיסות אנטי-ליברליות במגוון רחב של תחומים. עם זאת, גם על המחנה המפסיד מוטלת אחריות מסוימת למצב שאליו נקלעו ארצות הברית ומדינות נוספות. בהתחשב בתבונתם של אוסטר ושל רבים וטובים המחזיקים בעמדות ליברליות דומות, מתמיהה וטורדת מנוחה היא השאננות שהם גילו שנים ארוכות לתהליך העומק, רב הסכנות

בשאלה הרת גורל של סמכויות ראש הממשלה, השתתפו פחות משני שלישים מהזכאים לקחת חלק בתהליך, וגם אלה הצביעו ההפך ממה שראש הממשלה שלהם רצה. כלומר, פתיחת אפיקי השתתפות מגוונים אינה תורמת הרבה לחיזוק מעמד השלטון כאשר התחושה הרווחת היא כי מדובר בשלטון שאינו ראוי והמונע משיקולים זרים או צרים.

אי האמון חובק העולם בפוליטיקאים בא לידי ביטוי גם בהימנעות מהצבעה של רבים מבין בעלי זכות ההצבעה. בבחירות האחרונות בארצות הברית הצביעו כ-58% בלבד

בריאיון שנתן לאחרונה הסופר האמריקני פול אוסטר² החרדה מתוצאות הבחירות האחרונות בארצות הברית

2 זרט, אלעד. "טרמפ הוא הדבר הכי מסוכן בתולדות אמריקה". **דיעות אחרונות, 24 שעות, 12.1.2016, עמ' 32-33.**

מבוסס על: www.gallup.com/poll/1597/confidence-institutions.aspx

מתוך: הרמן, תמר ואחרים. מדד הדמוקרטיה הישראלית 2016, המכון הישראלי לדמוקרטיה

תרשים 3: אמון במוסדות, ישראל

הישנות שנתפסות כאחראיות למצבן העגום. טראמפ הוא דוגמה אחת לכך, אם כי רק בעתיד נוכל לדעת האם כנשיא הוא אכן יתנהל באופן לא דמוקרטי, והאם ימלא את התקוות שתלו בו בוחריו, או שמא, כפי שאוסטר ניבא, הם רומו. אבל יש בידו דוגמאות מהעבר, שאת אחריתן אנו כבר יודעים בוודאות. הדוגמה הקיצונית ביותר היא היטלר, שנבחר כידוע בבחירות דמוקרטיות על ידי חלקים גדולים בעם הגרמני אשר נקעה נפשו מההתנהלות, הכושלת לדעתו, של ראשי רפובליקת ויימאר.

מובן שזו נקמת שמשון, שעלולה לקבור תחתיה לא רק את מי שאולי אשמים בהזנחה, אלא גם את "הנוקמים עצמם", שכן כפי שמלמדת אותנו ההיסטוריה של המחצית הראשונה של המאה ה-20 כשמטור דמוקרטי מתמוטט, אין איש המוגן מפגיעתם של המשטר או ההנהגה החדשים, שאפילו אם נבחרו כדון, אינם מחויבים לכללי המשחק הדמוקרטי והם עושים כרצונם בכוח שניתן בידיהם, על ידי העם, ברגע של זעם. ■

של התרחבות השבר בין חלקים גדולים מהציבור לבין מוסדות השלטון, ולהתפתחותם של ניכור וזעם במרחבים חברתיים מסוימים. קשה להפריך את הטענות, כי האמריקנים החרדים כיום מתוצאות הבחירות, שתקו בשמונה השנים האחרונות כיוון שהיה ממשל שהחזיק בעמדות שהיו לרוחם והיה עיוור למצוקותיהם של מי שהחזיקו בעמדות שונות ואפילו הפוכות. פלחים שונים באוכלוסייה שנוכחותם לא הורגשה משום שהם נמצאו לרוב רחוק מן העין ורחוק מן הלב. הספרות המחקרית מלמדת אותנו כי קבוצות מנוכרות וזנוחות שאמונן בשלטון נשחק עלולות להגיב בשתי דרכים: לסגת לחלוטין מהזירה הפוליטית ולהפחית את רמת השתתפותן עד כדי כך שלמעשה ההנהגה תיבחר על ידי מיעוט אקטיבי ומשום כך תהיה חסרת לגיטימציה רחבה. אפשרות שנייה היא כי הקבוצות המנושלות ישתמשו בהליך הדמוקרטי כדי לתת את המנדט השלטוני בידי נציגים שאינם בהכרח מחויבים לדמוקרטיה אבל אמורים לשרת את האינטרסים שלהן, ואפילו "לנקום" באליטות

הרוב (לא) קובע מהי דמוקרטיה

ניצחונו המפתיע של דונלד טראמפ בבחירות בארצות הברית רק מחזק את ההכרה ששנים ניסינו לברוח ממנה: שלטון הרוב אינו מגדיר דמוקרטיה. כך באמריקה אך גם במקומות אחרים בעולם

פרופ' בני נויברגר
המחלקה לסוציולוגיה, למדע המדינה ולתקשורת

בחירות
הברית
בארצות
מלמדות
שדמוקרטיה
מוגדרת על ידי

שלטון הרוב. הסיבה פשוטה – אין זה כלל ברור מהו אותו רוב ומהו שלטון הרוב. אם אין זה ברור ויש גישות שונות מהו רוב, אי אפשר להשתית את הגדרת הדמוקרטיה על שלטון הרוב. ואכן, כפי שהלך והתברר בימים ובשבועות שאחרי הבחירות באמריקה, הילארי קלינטון זכתה

פרופ' בני נויברגר

ברוב מרשים של הקולות (כמעט 3 מיליון קולות יותר מטראמפ), אך הפסידה בבחירות כיוון שטראמפ זכה ברוב האלקטורים. שיטת "המנצח לוקח את הכול" בכל מדינה ומדינה בארצות הברית מאפשרת תוצאה כזו.

לקח ראשון: הבעיה עם הרוב

גם בשנת 2000 זכה אל גור ברוב הקולות אך הפסיד לג'ורג' בוש הבהן במאבק על האלקטורים. אף שגור הוביל בחצי מיליון קולות, במניין הכל-ארצי הפסיד בבחירות בגלל כמה מאות קולות בפלורידה, שזיכו את בוש ברוב האלקטורים. נשאלת אם כן השאלה מהו רוב דמוקרטי ראוי – רוב הקולות או רוב האלקטורים. מתברר שהעולם הדמוקרטי כולו מתקשה בהגדרות הללו.

עלייתו של טראמפ היא סימן ברור להידרדרות הדמוקרטיה האמריקנית. בעקבותיה התחזקו גם כוחות אנטי-דמוקרטיים מובהקים בצרפת, איטליה, גרמניה, אוסטרליה ומדינות נוספות

כך גם בשיטת הבחירות הפרלמנטרית האזורית-רובנית הנהוגה בבריטניה: לא ברור מהו רוב דמוקרטי. בבריטניה בכל אזור בחירה "המנצח לוקח את הכול", כלומר, זוכה במושב בפרלמנט בין שזכה ברוב גדול ובין שעל חודו של קול. כמעט בכל הבחירות שהיו בבריטניה מאז מלחמת העולם השנייה המפלגה שזכתה ברוב מוחלט של המושבים בפרלמנט לא זכתה ברוב מוחלט של הקולות. פירוש הדבר שיותר בוחרים הצביעו נגדה מאשר בעדה. לעתים המפלגה שזוכה ברוב יחסי של הקולות אף יכולה להפסיד את הבחירות. כך היה ב-1951 כשמפלגת הלייבור זכתה ביותר קולות מהשמרנים, אך הפסידה

את הבחירות כיוון שהשמרנים ניצחו באזורי בחירה רבים יותר.

יש דוגמאות למכביר המראות שכמעט בלתי אפשרי להגדיר את אותו "רוב", שכביכול מגדיר את הדמוקרטיה. פעמים רבות מדובר ברוב קואליציוני שבו מפלגה (או מפלגות) קטנה יחסית קובעת מהו אותו "שלטון הרוב". כך בגרמניה המערבית במשך שנים רבות קבעה מפלגת "הדמוקרטים החופשיים" (FDP) מי ימשול – מפלגת "הנוצרים-דמוקרטים" (CDU) או "המפלגה הסוציאל-דמוקרטית" (SPD). גם בגרמניה המאוחדת מאז שנות התשעים לא שתי המפלגות הגדולות קובעות מהו "שלטון

הרוב" אלא מפלגות קטנות ובינוניות כמו הדמוקרטים החופשיים ו"הירוקים" (ברור שזה לא כך אם קיימת "קואליציה גדולה" של שתי המפלגות הגדולות). מוזר במקרים כאלה לדבר על "שלטון הרוב" כשלמעשה אותו רוב נקבע על ידי שותף זוטרי בקואליציה.

גם בישראל כל הממשלות היו ממשלות קואליציוניות, שכן מעולם לא זכתה מפלגה אחת לרוב מוחלט בכנסת. כך למעשה מפלגות מיעוט קבעו את הרוב הקואליציוני. גם אחוז חסימה כלשהו הנהוג ברוב הדמוקרטיה הפרלמנטרית יכול לשנות את הגדרת הרוב. בישראל בבחירות של 1992 זכה גוש מפלגות הימין לרוב קולות, אך הפסיד את הבחירות כיוון שאיבד יותר קולות בגין אחוז החסימה. עם העלאת אחוז החסימה ב-2015 ל-3.25% זה עשוי לקרות שוב. בבחירות לראשי ערים בישראל המנצח צריך לזכות בסיבוב הראשון בלפחות 40% מהקולות (ולא 50%+1), כך שהוא יכול להיבחר ב"רוב" קולות למרות העובדה שרוב הבוחרים הצביעו נגדו (אך לא התלכדו לתמוך במועמד אחד).

הדמוקרטיה מוגדרת כשלטון העם ("דמוס-קרטוס" במקור היווני) ולא שלטון הרוב. העם מורכב מרוב וממיעוט ולא רק מהרוב. פגיעה בזכויות המיעוט פוגעת גם ברוב, שהרי היא מונעת מתומך הרוב לשנות את דעתו ולהצטרף למיעוט. גם לא ברור לאחר ניצחון ה"רוב", מה אותו רוב רוצה בכל נושא ונושא. כך למשל, בבחירות שהיו בארצות הברית מצביעי טראמפ בחרו בו ממניעים שונים, ואין בכלל לדעת מה רוב האוכלוסייה חושבים בנוגע למדיניותו כלפי פוטין, גישתו בנושא כלי הנשק או מדיניותו הכלכלית. גם בישראל איש לא יודע לאחר הבחירות מה הרוב חושב ורוצה בנושאי השטחים או המדיניות הכלכלית.